

РЕШЕНИЕ

№ 4410

гр. София, 10.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 27.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11479** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от Б. Г. А. от [населено място] чрез адв. М. М. от САК срещу Решение № ППН-01436/2023г. от 24.10.2024г. на КЗЛД, с което е обявена за основателна жалбата на Д. Г. А. срещу настоящия жалбоподател и е разпоредено същият да препозиционира камерата за наблюдение, като бъде монтирана на друга височина, че да не може да наблюдава бараката и входа към нея.

С жалбата се иска отмяна на решението, при следните съображения: Намира решението за незаконосъобразно, неправилно и немотивирано, постановено в противоречие с административнопроизводствените правила и при противоречие с материалния закон.

На стр.2 от решението, органът формулира неправилен извод, че жалбоподателят е администратор на лични данни по смисъла на чл.4, ал.7 от Регламент ЕС 2016/679. Прието е за ирелевантно дали ответникът има достъп до изходящия образ от видеонаблюдението или не. Сочи, че предвид, че видеонаблюдението е действие по обработване на лични данни, тъй като се извършва запис чрез техническо средство за видеонаблюдение, а администраторът е лице, което събира и обработва тези лични данни, то достъпът до образа от видеонаблюдението е от значение. В този смисъл, никъде в решението не било ясно мотивирано защо е прието, че жалбоподателят е обработващ лични данни. Ясно било установено, вкл. и в КА № ППН-02-149 от 11.03.2024г., че достъпът до записите и насройка на системата се извършва чрез мобилно приложение ICSEE, инсталирано само на личния телефон на М. М.-А. и

дефинирани потребители и пароли мобилното приложение. Поради това приема за недоказано, че А. е администратор на лични данни изобщо.

Невярно било и твърдението, че А. разпространява тези лични данни, тъй като не са подавани молби и жалби, към които да са приложени образите от камерата. В този смисъл намира, че са налице неверни твърдения в мотивите на решението. Последното е щяло да бъде изяснено, ако са допуснати исканите в административното производство доказателства, но това не е сторено в нарушение на същото, което е довело до неизясняване на фактическата обстановка в пълнота. Отново при нарушение на процедурата, органът не е обсъдил и приложените по преписката доказателства, не установил, че са налице противоречиви показания от страна на жалбоподателката по преписката, както и не изготвил протокол от проведеното заседание в 3-дневен срок. Пренебрегнато останало изявлението на жалбоподателката през КЗЛД, че нъ възразява камерата да заснема част от нейната барака, което следвало да бъде прието от органа за изрично съгласие в тази насока. Последното следвало още повече, предвид че има две информацияно табели за осъществяваното заснемане. Сочи, че в досъдебното производство №20768/2023г. на СРП, което е отказано от органа да бъде приобщено, ясно се вижда, че жалбоподателката е нарушавала съдебната ограничителна заповед и е доближавала имота в обхвата на камерата.

Намира наложената мялка за неадекватна, тъй като с препозиционирането на камерата няма да има възможност да бъде заснемата площадката пред дома на А.. Същото било и практически невъзможно, тъй като е абстрактно указано „друга височина“.

Претендира и нищожност на оспорения акт. Нищожен би бил акт, който е адресиран до лице, което не е в кръга на лицата, посочени в закона. Настоящият случай КЗЛД е разгледала жалба срещу действия на лице, което не е администратор на лични данни.

Претендира се и противоречие с целта на закона във връзка с принципа за пропорционалност. Не на последно място, намира, че с решението се застрашава сигурността на семейството и децата на А., тъй като по преписката има данни за прояване агресия от страна на жалбоподателката пред КЗЛД.

Моли за отмяна на решението.

В проведеното съдебно заседание жалбопотелят не се явява и не се представлява. Представена е молба от адв. М. М. от САК с приложена призовка за ВНОХД №20241100607556 СГС, НО. Представена е обаче и молба от 24.01.2025г., в която излага становище по същество, като поддържа жалбата и излага подробни писмени съображения по съществото на спора. Представени са данни за заплатен хонорар, като се претендират и разноските по делото.

Ответникът не изпраща представител. Депозирал е писмени бележки, в които сочи, че решението е правилно и моли за оставянето му в сила. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за намаляване на хонорара на жалбоподателя при прекомерност.

Заинтересованата страна Д. А. не се явява, не изпраща представител и не ангажира позиция по спора.

Съдът, на база данните по делото, като съобрази становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, а разгледана по същество се явява неоснователна, поради следното:

Актът е издаден от компетентен за това орган – КЗЛД, която е органът, на който

Регламент 2016/679 и ЗЗЛД са предоставили правомощие да осъществява контрол и съответно да установява нарушения, респ. да налага санкции по въпросите със сигурността и обработването на личните данни на територията на страната.

Актът е в съответната форма, като съдържа подробни мотиви и следващ се от тях диспозитив.

Не се споделя изложеното в жалбата по отношение на допуснати съществени нарушения в хода на процедурата, като съдът ще изложи подробни съображения по този въпрос в изложението по отношение на приложението на материалния закон.

Според съда, правилно е приложен и последният.

В хода на производството са установени следните относими факти:

Жалбоподателката пред КЗЛД е Д. А. – сестра на настоящия жалбоподател Б. А., а пълномощникът му и пред КЗЛД, и пред настоящия съд е неговата съпруга адв. М..

Б. А. и Д. А. са съсобственици на имот с идент. № 68134.8553.742 с адрес [населено място],[жк], ул. „40“ №2 с площ от 430 кв.м. В имота са разположени две жилищни сгради, като всеки от тях ползва различна такава. До двете сгради се достига през два отделни входа, като имотът е ъглов. Дворното място е съсобствено на Б. и Д. А., като тя притежава 13/18 идеални части, а Б. 5/18 идеални части от същото. Майка им има учредено вещно право на ползване върху идеалните части на Д. А.. В общия двор има две помощни постройки / бараки/, като всяко от домакинствата ползва по една от тях.

Между страните се водят съдебни и прокурорски производства, като е налице и издадена ограничителна заповед по ЗДН, първоначално Заповед за незабавна защита №227/14.12.2021г., в която е разпоредена забрана на жалбоподателката А. да приближава съпругата и децата на брат си на по-малко от 100 метра, но впоследствие е издадено решение на СРС, по дело №20211110171494/2021г. по описа на съда, с което е забранено на Д. А. да приближава съпругата и децата на А.. С допълнително решение № 17964/02.11.2023г. по същото дело е определен периметър - не повече от 20 метра. Решението е оставено в сила от СГС с Решение №17964 от 02.11.2023г. В хода на последващо производство е постановено Решение № 1565/18.03.2024г. по гр. дело № 20241100502354/2024г. на СГС, с което мярката за забрана за приближаване на Д. А. до семейството на брат ѝ е отменена, а е разпоредено издаването на нова заповед със забрана за осъществяване на домашно насилие по отношение на същите лица, като е издадена такава на 18.03.2024г. – л. 159 / гръб/ по делото.

През юни, 2022г. е монтирана камера за наблюдение над входната врата на къщата, в която живее семейството на А..

В хода на проверката, осъществена от ответника е установено в КА от 12.02.2024г., че системата за видеонаблюдение е монтирана с цел охрана във връзка със системно нарушаване на заповедите за незабавна защита и забрана за достъп до лицата, обитаващи съседната къща в съсобствения имот. Системата за видеонаблюдение се състои от 1 брой видеокамера RobiCam iCsee, 4mp, нощен режим, двупосочно аудио, SD – 64GB, домашна WIFI и мобилно приложение iCsee. Системата за видеонаблюдение е настроена, като CD картата е разделена на две части, първата от които е 1 GB за моментни снимки за изходящ образ, а другото пространство е за записи на изходящия образ в обхвата на камерата. Записите се съхраняват около 14 дни, след което се изтриват по реда на постъпването им, като най-старата снимка е от 10.02.2024г. при проверка, осъществена на 12.02.2024г. Камерата поддържа нощен режим на работа.

Достъп до записите и настройките на камерата и видеонаблюдението се осъществява чрез мобилното приложение iCsee, което е инсталирано на личния телефон на адв. М. М.-А. и дефиниран потребител и парола на телефона на мобилното приложение. На обекта не се извършва друг вид охрана от лица, които да имат достъп до наблюдението по реда на Закона за частната охранителна дейност, не се извършва предаване и запис на моментни снимки или дивеокадри на отдалечено устройство. Системата позволява идентификация на физически лица, само ако са познати и не позволява лицево разпознаване на физически лица посредством осъществяване на достъп с база данни.

Камерата е монтирана на фасадата / гараж/ между входната врата на фамилната къща и входната врата на имота, откъм ул. „59“, в която живеят А. и е насочена към помощните постройки. В обхвата на видеонаблюдение попада площадката пред входната врата на сем. А., малка част от двора, монолитна ограда, помощни постройки, навес и част от вратата на сем. А.. Видеокамерата има възможност за промяна на обхвата, като при направените опити по време на проверката е установено, че нито една от позициите на камерата и при променено обхват нямат видимост към къщата, обитавана от Д. А. и майка й. Налице са две информационни табели за извършваното видеонаблюдение. Камерата не заснема публични площи или чужди имоти, тъй като е налице плътна ограда към улицата.

Камерата заснема голяма част от дворното място, както бараките, вкл. и тази, която се ползва от жалбоподателката Д. А. и майка й.

Проведено е открито заседание на 17.07.2024г., на което са присъствали жалбоподателката по преписката и адв. М. като пълномощник на съпруга си Б. А..

Органът е извел от правна страна: Безспорно видеонаблюдението представлява обработване на лични данни, когато се извършва чрез запис на технически средства за видеонаблюдение, който се съхранява. С. образ попада в понятието „лични данни“ тъй като лицето може да бъде физически идентифицирано, а събирането и съхраняването на такива представлява „обработване“ по смисъла на §4, т.2 от регламент / ЕС/ 2016/679, поради което следва да се извършва при спазване на правилата му и на ЗЗЛД.

Прието е, с оглед установените конфликтни отношения между страните, вкл. въз основа на заповедта, налагаща ограничение на достъпа с адресат Д. А., че за Б. А. съществува легитимен интерес за поставяне на камерата през 2022г. на основание чл.6, §1, б“е“ от Регламента – когато е необходимо за целите на легитимните интереси на жалбоподателя или трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат основните права или интересите на субекта на данните, които изискват защитата им, като се вземат предвид основателните очаквания на субекта на данни въз основа на отношенията му с администратора.

Въпреки възприетото от органа за наличие на легитимен интерес от извършваното видеонаблюдение от А. от страна на органа, същият е приел, че този интерес може да бъде постигнат чрез обработване на минимално необходимата информация от заснемане от камерата. Прието е, че същото може да бъде постигнато чрез пренастройването й като позиция така, че в обхвата й да не попада бараката и входа й, ползван от Д. А.. По този начин е възприето, че няма да пострада легитимния интерес на семейството на Б. А..

Горното е прието за нарушение, поради което жалбата е обявена за основателна, а за нарушението е прието, на основание чл. 58 §2, б.“г“, че Б. А. следва да бъде задължен

да препозиционира камерата на такава височина, която не ще дава достъп за наблюдение върху бараката, ползвана от жалбоподателката А..

Както бе посочено, настоящият състав на съда приема, че решението съответства на материалния закон.

Основното възражение в жалбата е това, че лицето Б. А. няма как да е „АДМИНИСТРАТОР“ на лични данни по смисъла на Регламента, тъй като същият няма достъп до направените чрез монтираното устройство записи от видеонаблюдението. Този довод не се споделя от настоящия съд. „Администратор на лични данни“ по смисъла на чл. 4, §7 от Регламента предвижда, че това е физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средства за обработване на лични данни. Съгласно чл.4, §2 от Регламента, ОБРАБОТВАНЕ означава извършване на всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране, промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирани, ограничаване, изтриване или унищожаване.

В този смисъл, и като собственик на имот, в частност на сграда, на която е монтирана видеокамера, с която се осъществява видеонаблюдение, съдът приема за безспорно установено, че Б. А. се явява администратор на личните данни. Нормата предписва като достатъчна всяка една от изброените операции. Не е нужно за осъществяване на фактическия състав на обработването, лицето задължително да има достъп до реализираните записи. Друг е въпросът, че по преписката е доказано, че такъв достъп има неговата съпруга, която също ползва имота и с която лицето живее. Нещо повече, същата е била процесуален представител като адвокат на А. в хода на административното производство, а и на настоящото. Дали и защо Комисията не е приела, че следва да привлече и нея като „администратор“ на данни, при наличие на служебно начало в производствата пред КЗЛД е ирелевантно за качеството на А. като администратор на лични данни, поради безспорното установяване на монтирана действаща камера в имота му, с която е реализирано видеонаблюдение.

Не е налице погасителна давност по преписката, тъй като деянието е продължавало към момента на осъществената проверка, а и няма данни кога е узнала А. за монтираната камера.

Не се споделя изложеното за съществено нарушение, поради неизследване на всички висящи между страните производства, в частност прокурорски преписки и съдебни дела. Комисията е изследвала необходимите и приключили към момента на постановяването й данни, като е възприела наличие на конфликтни отношения, именно поради което е приела, че Б. А. има легитимен интерес да постави камера за видеонаблюдение, като е съобразена и наличната и действаща към този момент за заповед за защита срещу Д. А..

Не се споделя тезата, че изваденият от контекста на протокола от проведеното на 17.07.2024г. заседание на комисията, че А. не възражава срещу камерата, следва да се приеме, че предоставяне на съгласие. Напротив, наличието на жалба изобщо, както и липсата на форма за изрично съгласие следва да се тълкуват в смисъл, че лицето възражава срещу осъщественото видеонаблюдение. Запознаването с протокола на заседанието води до извод за вътрешно противоречие в изложението в жалбата, доколкото очевидно страната се е запознала подробно със същия и неизписването му

тридневен срок не е ограничило ничии права.

По отношение на наложената мярка, която има характер на принудителна административна мярка, съдът посочва, че същата е в рамките на дискреционна преценка на органа. От друга страна съдът приема, че същата е и целесъобразна, доколкото при наличие на няколко възможности за законосъобразно решение, органът следва да прецени кое е най-целесъобразно и да изложи мотиви за това. Споделят се в този смисъл изложените мотиви. Доколкото е възприето, че е налице легитимен интерес, позволяващ монтиране на камера, законосъобразно и в съответствие с целта на закона е приетото, че тази камера следва да има такъв обхват, който да удовлетворява този легитимен интерес, но без да го надхвърля. В този смисъл, поставянето на камерата така, че да осигурява сигурност за входа на обитаваната къща, но без да обхваща и помощната постройка, ползвана от други лица, между които жалбоподателката А., защитава интересите и на двете страни.

Твърдението за нищожност на акта поради некомпетентност е несериозно и неоснователно. Вероятно същото следва от изложеното, че Б. А. не е администратор на лични данни, съображения по което възражение бяха изложени по-горе.

Предвид изложеното, съдът приема жалбата за неоснователна и като такава, счита, че следва да я остави без уважение.

При този изход на спора, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно, съдът
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването срещу Решение № ППН-01436/2023г. от 24.10.2024г. на КЗЛД, с което е обявена за основателна жалбата на Д. Г. А. срещу настоящия жалбоподател и е разпоредено същият да репозиционира камерата за наблюдение, като бъде монтирана на друга височина, че да не може да наблюдава бараката и входът към нея.

ОСЪЖДА Б. А. да заплати в полза на КЗЛД сумата от 200 / двеста / лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ